ט'יפות הזהב

במחקר אשר נערך בבית־הספר הגבוה לרפואה באוניברסיטת פיטסבורג שבארה"ב, נמצא כי: —

שמן תירס בעל הצבע הזהבהב המכיל linoleates מקטין את אחוז הכולסטרול בדם וכתוצאה מכך מונע ומרפא מחלות לב.

יצהר

הנו בית החרושת היחידי בארץ המייצר שמן תירס דיאטטי, בעל התכונות הרפואיות. השמורות בצבעו הזהבהב הטבעי.

לבריאותך - שמן תירס דיאטטי של יצהר בעל הצבע הזהבהב.

המדריך האנגלי של עיתונות ישראל

מקור האינפורמציה של משרדי חפרסום בחוץ־לארץ, הופיע זה עתה בהוצאת גרשון בן, תל־אביב, רחוב אלנבי 51

שתה תסס תקבל פרס

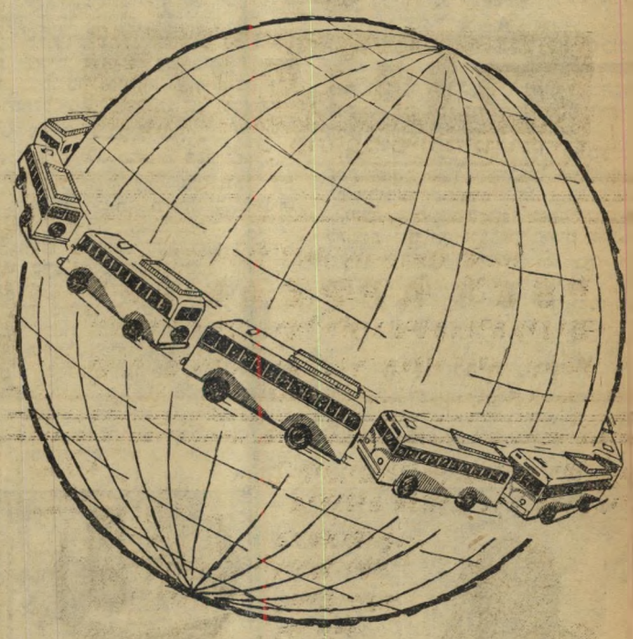

ארוק מקו המשוה ...

4.000.000 פעמים ויותר יצאו מכוניות „אגד" לדרכן בשנת 1958.

אם נכפיל מספר זה בארכו של אוטובוס „טייגר" החדיש והמשוכלל, המצוי בשרות „אגד", נקבל מספר העולה במידה ניכרת על אורך קו־המשווה. זוהי רק אחת הדוגמאות להיקף עבודתו של „אגד", במסגרת מאמציו להגיש לך את מיטב השרות

אגד

במדינה

(המשך מעמוד 10)

סת בקריאה ראשונה, נועד כביכול לתת הקלה לעדה המוסלמית בישראל. הוא אומר: „הממשלה החליטה לשחרר לעדות המוס־למיות המקומיות ביפו, רמלה, חיפה, עכו, נצרת ושפרעם, את נכסי הקדושות הנמצאים בערים אלה, לפי שיקול דעת של האפוט־רופוס בלבד," השחרור יעשה לועד נאמנים, שיכיל גם יהודים, ושיהיה גוף מבוקר על ידי מבקר המדינה.

אולם העוקץ האמיתי של החוק נמצא בס־עיף 3 שלו האומר: „החליט האפוטרופוס לשחרר נכס מוקנה מנכסי הקדשות דתיים מוסלמיים, יעביר לועד הנאמנים של המקום בו נמצא הנכס, כל זכות שהיתה לאדם באו־תו נכס, ערב הקנייתו לאפוטרופוס."

פירושו של סעיף זה אומר כי האפוטרו־פוס אינו נאמן של ההקדש, כפי שקבע בית־המשפט העליון, אלא בעל הנכסים. ברצונו הוא משחררם, ברצונו הוא מותירם בידו. אם יועבר חוק זה בכנסת, יוכל האוצר להסתמך עליו כדי לבטל את דעת בית־המש־פט העליון, בטענה ששופטיו לא הבינו את פירוש החוק שחוקקה הכנסת, ולהחזיק כב־עלים בחסות החוק את נכסי ההקדש המוס־למי.

היתה זו דוגמא נוספת לדו־פרצופיותה של המדיניות כלפי המיעוט הערבי. שעה שראש הממשלה כינס את הח"כים הערבים, הבטיח להם לשחרר את נכסי־ההקדש כפי שקבע בית־המשפט העליון, הכניסו יועציו לכנסת, בדרכי ערמה, חוק המבטיח את המשך המצב הקיים.

עדות

דגלים על הגג

השבוע הגיעו הדגל השחור והדגל האדום של ואדי סליב ללב תל־אביב. משך שעות מתוחות ניצבו זה לעומת זה שני מחנות עוינים: פקחי עיריית תל־אביב, נתמכים בסעד משטרתי, וצעירי שכונת כרם־התימנים. קציני משטרת המחוז ידעו כי כל תנועה בלתי מחושבת עלולה להציף את העיר העב־רית הגדולה ביותר בישראל במהומות עד־תיות חריפות. בעוד שבואדי סליב היתה העילה למהומות אלה יריה שכוונה אל סבל שתוי, היתה העילה בתל־אביב בית המגו־רים של שמואל מזרחי, דייג גר, שהתגורר מאז לידתו בכרם. הבית, שנבנה בחלקו ללא רשיון, עמד להיהרס בפקודת בית־הדין העירוני של עיריית תל־אביב.

ראשונים באו פקחי העיריה. מכונית אחר מכונית, עמוסות שוטרים עירוניים, הגיעו בסיסה, כבשו את הרחבה שלפני ביתו של מזרחי. הם באו מצוידים בכל כלי־ההריסה, התכוננו לגשת למלאכת־יומם השגרתית. שער הבית היה נעול. ניתן היה לראות מבחוץ את קורות־העץ הכבדות, שתמכו את השער מבפנים. על הקומה השניה, שאותה עמדו להרוס, בהתאם לצו שבידם, נתלה שלט לבן גדול, שאיים באותיות שחורות: „אזהרה. כל המזיק לבית זה חייו בסכנה." מימין לשלט התנופף דגל שחור ומשמאל דגל אדום.

מבט נוסף הבהיר לאנשי העיריה בדיוק את משמעותם של שני הצבעים. על גגה היצוק של הקומה השניה עמדו בשקט מז־רחי האב, שלושת בניו וידידים. לידם נערמו ערמות של אבני־בניה, צמיגים טבולים בנפט וצינור גומי ארוך, שהתפתל אל תוך הבית, ממנו עלו אדי־המים הרותחים על גבי הפ־רימוס. הפקחים נסוגו. אלי (22), בנו של מזרחי, הידוע בכינוי אלי הדייג, מיהר אל בית־השחיטה הסמוך, הביא סיר מלא־דם, שפך אותו לאורך מפתן הבית. „נראה מי יעיז לעבור את הסימן הזה?" צעק הבחור השחום אל עבר הפקחים, שהתכנסו להתיע־צות, במרחק־מה מן הבית.

יד על הלב. הפקחים, שלא נשבעו מעו־לם לשפוך את דמם למען עיריתם, הוציקו את המשטרה. שמואל מזרחי בן ה־48 השת־מש בהזדמנות זו, עלה על ערמת לבנים, נאם בפני קהל המאות שהתכנס מכל רחבי הכרם. אמר הוא: „איפוא הייתם כולכם עד היום? למה לא אמרתם שאסור? כן, אני יודע. כל זה אתם עושים מפני שאני גר. אבל גם בתור גר נלחמתי יותר מהרבה מכם. דחקא אותי אתם רוצים לקחת כקרבן רא־שון? הסתכלו מסביב, הראו לי בית אחד שנבנה עם רשיון. למה שתקתם עד היום? רוצחים." הגבר המקריח צרח במלוא ריאו־תיו, הניף ידיו לכל הצדדים, עד שפתאום החויר, לפת את לבו, צנח ארצה מחוסר־הכרה.

„רופא, רופא!" צעקו הצופים. רובם הח־לו רצים אל מכוניות הפקחים, ביקשו לע־שות בהם שפטים. הנהגים, שראו את הבק־בוקים הראשונים מונפים לעברם, לא חיכו הרבה, הסיעו את מכוניותיהם כמטחווי־אבן מן ההמון שחזר אל הבית. הם חיכו להו־ראות. היה זה צעד מחוכם. בקרב ההמון החלו מספר צעירים לחלק הוראות מבצעיות למאות הנאספים. הם נרגעו במקצת רק כא־שר התרחקו פקחי העיריה.

מתוך הבית עלה קול יללה. מזרחי הורד למטה, הועבר לטיפולו של רופא שהוזעק למקום. בעמל רב הושבה אליו רוחו.

בינתיים ציפו הפקחים לבוא המשטרה, המתינו במרחק מה מן הבית. אולם המש־טרה סרבה להתערב כל עוד לא הופר הסדר. לאחר כמה שעות התקבלה ההוראה לחזור.

שולמית מזרחי, אשת אברהם, השוטרת לשעבר, כיבתה את הפרימוס שעליו רתח דוד עם מים־חמים. „אולי כבר לא יבואו," אמרה בחיוך מריר, „אולם אם יבואו שוב, אכין להם מנה."

פעמיים עם נשק ביד. השבוע, לא־חר שהסטאטוס־קוו המתוח נשאר, גולל שמו־אל מזרחי, את תלאותיו בפני כתב העולם הזה:

סיפר הגר הדייג: „כעת כבר אינני יודע אם עשיתי טוב, אבל בגיל 15 התאהבתי בדת ישראל, עזבתי את משפחתי ואת דת האיסלאם והתגיירתי. פעמיים נתפשתי עם נשק על ידי האנגלים אבל הצלחתי להש־

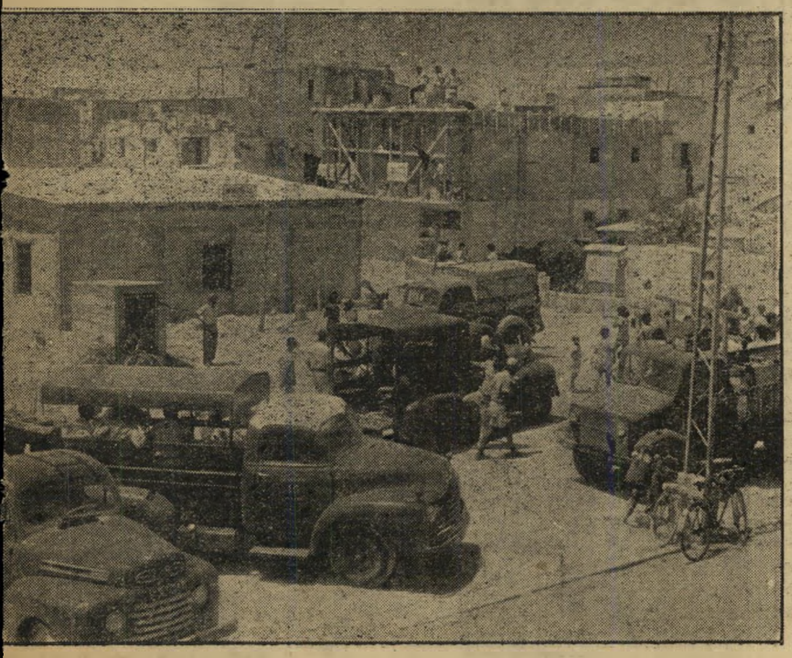

מכוניות העיריה והמשטרה מול חבית הבלתי־חוקי
מים רותחים על חפרימוס